

BROKILON

Juraj Červenák
**ČIERNY ROGAN:
OSTROV BOHÝŇ**

Copyright © 2023 by Juraj Červenák

Translation © 2023 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2023 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2023 by Robert Pilch – BROKILON

ISBN 978-80-7456-556-4

Juraj Červenák

ČERNÝ ROGAN

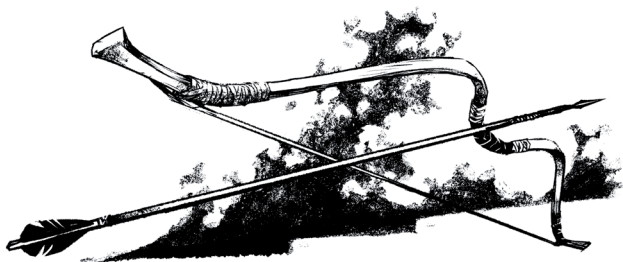
Ostrov bohyní

(Příběhy ze světa Černokněžníka)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2023

<http://www.cervenak.sk>
<http://www.brokilon.cz>

Kapka krve

Mireniným tělem probíhaly vlny rozkoše. Skrz zuby zakousnuté do spodního rtu se jí prodíralo čím dál hlasitější sténání. Žádný div – kníže Vševlad, který klečel za ní a v mozolnatých dlaních svíral její boky, nebyl žádný dvacetiletý zajíc. Táhlo mu na čtyřicet a doma měl pět žen, které mu porodily sedm synů a devět dcer. Jistě, to ještě nemuselo znamenat, že umí uspokojit ženu, ale za těch několik dnů, které vědma strávila v Příkopech, ji několikrát přesvědčil, že je mimořádným milencem.

Jejich pohyby se zrychlovaly a nahá těla se leskla potem. Amulet ve tvaru měsíčního srpku Mireně narážel do obnažených nader a rozhazoval po komnatě stříbrné záblesky.

„Chors!“ zasténala, vzepjala se a pohodila hlavou, až ji plavé

copy švihly do zad. S táhlým výkřikem přecházejícím do téměř zvířecího skučení několikrát sama tvrdě přirazila. Potom klesla na břicho a udusila svůj hlas v kožešinách. Vševlad se svezl na ni, podařilo se mu nevyklouznout, udělal ještě pár rychlých pohybů a nakonec chraplavě zaklel a přivolal bohy, zatímco se obličejem zabořil do modročerných obrazců na vědminých zádech.

Do ticha, které nastalo, zněl jen jejich zrychlený, přerývaný dech. Mireně se třásla stehna. Ležela se zavřenýma očima, udýchaná, zpocená, vychutnávala si dokonalé tělesné uspokojení. Vševladovo funění ani váhu jeho těla skoro nevnímala.

Dlouho se nehýbali. Po chvíli vědma podle milencova hlubšího dechu usoudila, že usnul. Zнала muže dost dobře na to, aby ji to udivilo, nebo dokonce rozčílilo. Jen se pousmála a otevřela oči.

Stříbrná lunice jí blýskala do očí odraženým světlem kahanu. Byla v tom výčitka? Měsíční vládkyně Chors byla bohyní ženské lásky. Žárlila snad, když se její stoupenkyně oddávaly mužům bez úmyslu očarovat je nebo obrat o sílu – jen pro slastné potěšení?

Vědma zakryla amulet dlaní.

Ještě chvíli počkala a opatrně se zpod Vševlada vysoukala. Něco nesrozumitelně zamumlal a zašátral po ní, ale vyklouzla mu jako štika nešikovnému rybáři a vstala z postele. Když se rychle oblékla, s pláštěm přes rameno a mečem v náruči zamířila ke dveřím.

Na prahu se ještě jednou ohlédla. Kníže spal. Ano, musela uznat, že je to kus přitažlivého chlapa. Dokázal ji vzrušit a byl možná nejlepším milencem z těch několika, jimž dovolila na sebe sáhnout.

Ale probudit se vedle něj rozhodně nechtěla.

Jak jinak, Vševladovy ženy ještě nespaly. Ne že by se jich bála, to ani náznakem. Nerozpakovala se na jejich nevráživé pohledy odpovídat povýšeným, dokonce pohrdavým úšklebkem. Setkání s nimi jí však bylo přesto vrcholně nepříjemné. Vyhýbala se těm slepicím, jak jen mohla.

Teď to ale nešlo. Z knížecí komnaty vedla jediná cesta ven pouze přes rozlehlou hlavní dvoranu a ta drůbež navzdory pokročilému času pořád kvokala u ohniště. Všech pět Vševladových žen a několik dcer něco kuchtilo v kotlíku, tlumené hlasy odříkávaly rytmické verše. Jen co vědma odhrnula medvědí kožešinu a zastavila se na prahu síně, spiklenecký šepot utichl.

Z pohledů, kterými ji probodly, zřetelně vyčetla, že všechno slyšely. Do ohně jejich nenávisti jako by převrátila sud hořícího oleje. To, že Mirena na sklonku léta zabila v lesích povodí Hronu celou smečku grgalic a odvrátila tak od hradiště a okolních osad smrtelné nebezpečí, už bylo dávno zapomenuto. Počáteční vděk a obdiv nadobro vyprchaly.

„Žádný strach, strigy,“ procedila Mirena skrz zuby a rychle vykročila palotou. „Brzo téhle díře ukážu záda.“

„Měla jsi to udělat už dávno, čubko,“ zavrčela nejstarší z žen a vyprovodila vědmu hadím pohledem. „Víme, komu nastavuješ záda a tu svoji díru.“

Mirena se prudce ohlédla. Až doteď se kněžna Blagomira neodvážila proti ní takto otevřeně vystoupit – přece jen byla plavovlasá vetřelkyně čarodějnici a nikdo v hradišti nestál o to, aby na něj vrhla kletbu nebo poštvála zlé duchy.

„Pozor na jazyk,“ zasyčela vědma.

„Jinak co?“ odvětila kněžna a vstala ze židle.

Mirena přimhouřila oči. Něco tady nehrálo. Nikdy nebyly tak smělé. Opravdu jen přetekl pohár jejich trpělivosti, nebo za tím bylo něco jiného? Opětovala kněžnin pohled a zjistila, že se jí oči lesknou něčím víc než jen žárlivostí. Sklonila zrak

ke kotli a nasála vůni, která se z něj šířila. Co to tam ty bosorky kuchtí?

„Nestojíš mi za to, zmije,“ spolkla vědma nutkání srazit Blagomiru k zemi útočným zaklínadlem. „Ale varuju tě – ještě jednou mě takhle drze oslovíš, a budeš toho trpce litovat!“

S těmi slovy se rázně otočila na patě.

„To spíš ty!“ vykřikla za ní kněžna, ale to už za sebou Mirena práskla dveřmi.

Ráda by věděla, co bublalo v tom kotli.

Na Příkopech ležela poklidná vlahá noc. Podzimní rovnodennost už minula, ale počasí zůstávalo vlídné a nezvykle teplé. Mirena stála na nádvoří a čistila si mysl hlubokými doušky čerstvého vzduchu. Hradiště stálo na skalnatém ostrohu nad korytem Slatiny, která se o několik honů dál na západ vlévala do Hronu. Na ještě vyšším, strmém kopci nad soutokem čněly palisády a věže nevelké tvrze, také podléhající Vševladovi. Říční údolí a pobřežní osady byly dobře stráženy.

Když z ní jakžtakž vyprchala zlost, Mirena zamířila ke svému srubu. Stál u palisády na kraji srázu a sloužil k ubytování Vševladových hostů. Vědma ho zabrala hned po příjezdu a od té doby patřil jen jí. Zjevně už to ale nebude trvat dlouho. V náruči knížete ji napadlo, že by tady mohla i přezimovat, ale potom přišlo vystřízlivění, které jí radilo co nejrychleji osedlat klisnu a zabořit jí paty do slabin.

„Jestli se naštvu, udělám to hned ráno,“ zabručela si pod nosem a vešla do srubu.

Rozrušená úvahami o náhlém odjezdu dlouho nedokázala

usnout. Musela sama na sebe použít jednoduché chlácholivé kouzlo – až poté se její mysl uklidnila, tep zpomalil a víčka ztěžkla. Vjemy ze skutečného světa překryly obrazy putující před jejím vnitřním zrakem. Usnula.

Vzápětí znovu otevřela oči.

Vedle ní stála vysoká temná postava.

Mirena sebou polekaně trhla, ale stín se bleskově sklonil nad ni a roztáhl se do všech stran, jako by mu do černého pláště zadul vítr. Vědmu přimáčkl k posteli neúprosný dusivý tlak. Měla pocit, že ji tíha protlačí skrz lůžko až na podlahu, nebo ještě dál, do skály pod hradištěm. Zoufale zasténala.

Vzápětí si uvědomila, že je to sen. Svíjela se ve snaze uniknout zjevení a probudit se, ale ať dělala, co dělala, moru setřást nedokázala.

Tlak se stupňoval.

Soustřed se, ty hloupá! okřikla se v duchu. Tohle přece znala. Zaútočila na ni kikimora, tedy přenesené vědomí nějakého nočního útočníka, nejspíše také spáče, který se na ni ve snu napojil a chtěl jí vysát sílu. Pokud se má vymanit z jeho moci, musí přejít do protiútoků.

„Kdo jsi?!“ vykřikla na stín. Odhalení totožnosti nočního „hosta“ bylo prvním krokem k jeho zahrnutí.

Zjevení neodpovědělo, jen ještě více narostlo a znásobilo tlak.

Mirena se po něm ohnala pěstí. „Co jsi zač?! Odpověz, ve jménu Chors!“

Ruka proletěla prázdnotou, ale kikimora sebou navzdory tomu trhla. A odpověděla. Příšerným, ohlušujícím vytím a kletbami. Vědma v něm přesto poznala hlas.

Nebo spíše hlasy.

„Blagomiro, ty čubko!“ vykřikla, protože právě kněžnino skučení bylo z celého sboru nejzřetelnější.

Hlasy zakolísaly a přízrak se nejistě zavlnil. Mirena pochopila, že má proti sobě mimořádně silného protivníka. Upírské vědomí nepocházelo od jedné osoby, ale od celého hejna bosorek – Vševladovy ženy a dcery si v kotli uvařily odvar pro znásobení vnitřní síly a potom zaklínáním spojily duše. Přízrak, který takto stvořily, mohl nejen vysávat životní sílu, ale klidně i krást duše, možná dokonce zabíjet.

To jim ale Mirena neměla v úmyslu dovolit. Byla přece zkušená čarodějnice a ony jen venkovské ježibaby omámené břečkou z hub a kořínků. Přestala se svíjet, s námahou se nadechla a sevřela amulet. I ve snu jí v dlani hřál a naplňoval silou. Probudila svou magickou moc, a navzdory tlaku, který jí pořád drtil hrudník, se nadzvedla na lokti. Stříbrný svit lunice zakmital. Kikimora se zakymácela a ustoupila o další krok. Kněžka znovu nesrozumitelně vykřikla, načež hlasy zesílily. Mirena v jejich vyvolávání zachytila pravidelný rytmus, typický pro obřadní zaklínání. Stín znovu narostl a záře amuletu začala poblikávat.

„Mrchy!“ zavrčela vědma a soustředila se. „Já vám ukážu!“

Horko těžko se zvedla do sedu. Přízrak kolem ní třepotal cáry nehmotného těla a snažil se ji sevřít v temném objetí. Hlasy zesílily natolik, až z nich zaléhalo v uších.

Mirena si se zatnutými zuby strhla lunici z krku, sevřela ji v dlani a rozmáchla se. Kikimora vřískala jako démon z jiného světa. Vědma se nadechla. Magie jí kypěla v tepnách.

„Chors!“

S pronikavým výkřikem udeřila pěstí doprostřed vlnící se temnoty. Tentokrát její ruka nedopadla do prázdna – narazila do něčeho hmotného, ale zároveň uspokojivě poddajného. Ve stříbrném záblesku vytryskla moc měsíční bohyně. Úder roztrhal kikimoru na cáry. Útočné vytí se zlomilo do zoufalého, bolestného skučení. Sbor se rozpadl do jednotlivých, rychle zanikajících hlasů.

Mirena, sama zasažená výronem magie, padla zpátky do kožešin.

Tehdy se konečně probudila. Tentokrát doopravdy.

Byla celá zpcená a ztuhlá a hlava jí třeštila jako po prohýřené noci. Chvíli trvalo, než se vzpamatovala. Vrávoravým krokem vyšla ze srubu, jen v haleně do půli stehen a s lunicí v dlani.

Pospíchala do knížecího dvorce. Rázně otevřela vyřezávaná vrata a vpadla do hlavní paloty, ruku s amuletem namířenou před sebe jako zbraň.

Přivítalo ji sténání, vzlykání a nářek. Vševladovy ženy a dcery ležely rozházené po podlaze, třásly se v křečích, zatínaly nehty do udusané hlíny. Samotná kněžna se svíjela jako v záchvatu padoucnice, oči v sloup, na rtech pěnu, sukni nasáklou močí. Kotel ležel převrácený v napůl vyhaslém ohništi. Pod stropními trámy se kroutily chuchvalce páry a dýmu.

„Varovala jsem vás, potvory,“ odplivla si Mirena.

Svalnatá ruka rázně odhrnula medvědí kožešinu v zadních dveřích a do síně nahlédl kníže Vševlad.

„Co se to tady, u Paroma, děje?“ zaklel jménem nejvyššího boha, jak Peruna v těchto končinách nazývali.

„Babské záležitosti,“ odsekla Mirena, protože nikdo jiný nebyl schopný odpovédět, a sklonila ruku s amuletem.

„Zatracené ženské,“ překročil Vševlad práh a narovnal ramena. „Všiml jsem si, že je mezi vámi zlá krev, ale nemusíte kvůli tomu takhle vyvádět!“

„Neboj se,“ podívala se na něj vědma přes ženské osazenstvo dvorce svíjející se na zemi, „jen trošku dostaly po prstech. Vzpamatují se. Navíc ti můžu slíbit, že už se to nebude opakovat.“

„Jak to myslíš?“ zarazil se.

„Ráno odjíždím.“ Sama sebe překvapila, jak chladně to vyslovila.

Přímo viděla, jak před Vševladovým vnitřním zrakem prolétly všechny ty vášnivé noci s plavovlasou divoženkou. Ještě se jí zdaleka nenasytil. „Počkej, nikdo tě přece nevyhání...“

„Opravdu?“ nenechala ho domluvit. „Ty tvoje bosorky se mě právě pokusily zabít. Nemám nejmenší chuť každou noc plýtvat magií, abych odrážela jejich zaříkání. Jdi spát, Vševlade. Za úsvitu se přijdu rozloučit.“

Chtěl něco namítnout, ale rázně se otočila na patě. Když vyšla do tmy, hrdlo měla sevřené. Několikrát se zhluboka nadechla a divný pocit vyprchal. Anebo zalezl někam hluboko, odkud ho už nemínila vytahovat.

Lhala. Ani na okamžik neměla v úmyslu ráno za ním zajít a rozloučit se. Zvláštní večerní pocity ji v tom jen utvrdily – naznačovaly, že mezi ní a knížetem vzniklo pouto, které je nutné přetrhnout. Rázně, bez slz a citových výlevů. Tak, jak to dělala vždycky.

Vstala ještě před prvním světlem. Po půlnoční roztržce beztak nezamhouřila oči. Sbalit si věci trvalo jen chvilku – nikdy toho s sebou nevozila moc. Meč s mírně zakřivenou čepelí jménem Žihadlo, nůž, čutora s medovinou, skrovná zásoba jídla, balíček čistého měkkého plátna pro blížící se krvácení a měšec s několika kusy stříbra, kterými ji Vševlad odměnil za zabití grgalic. Přehodila si sedlové vaky přes rameno a pospíchala do stáje. Klisna proti odjezdu neprotestovala, zjevně si už toužila protáhnout nohy.

Vědma v kalném šeru svítání dojela k bráně. Strážci podle její výstroje pochopili, že odjíždí nadobro. Ani je nenapadlo zastavit ji nebo klást otázky – spíše se v duchu zaradovali, že

jejich ženy doma přestanou omílat, jak se ta cizinka vetřela do Vševladovy přízně a brzy si omotá kolem prstu i další chlapy z hradiště.

Když za ní zavřeli vrata, skoro slyšela, jak si oddechli úlevou.

Projela kolem rokle, která chránila Příkopy ze strany odvrácené od řeky, po široké stezce sjela ke Slatině a vyrazila podél ní na západ, k soutoku s Hronem. Mezitím se rozbřesklo a cesta byla suchá a rovná, takže pobídla klisnu do svižného klusu.

Než se Svarogův žhavý kotouč vykutálel zpoza kopců za jejími zády, objevila se před ní osada – sruby napůl zahluobené do země, ohrady s dobyt看kem, malá políčka. Nevzpomínala si na její jméno, jen měla pocit, že souvisí s nedalekými lesy... Doubrava? Březnice? Tak jako tak šlo o důležité rozcestí. Právě zde se do Hronu vlévala nevelká říčka, která přitékala z kopců na jihu. Podél ní se vinula široká vozová cesta. Někde tam, v srdci vrchoviny, se tyčila majestátní hora Sitno. Pod ní kovladové těžili zlato a stříbro pro vzmáhající se Nitranské knížectví.

Mirena však mířila na západ. Sotva projela osadou, najednou za sebou uslyšela dusot kopyt. Jezdec hnal koně cvalem. Mirenu napadlo, že za ní pospíchá někdo z Příkop, možná dokonce sám Vševlad, a srdce se jí podvědomě rozbušilo. Hned ale sama sobě vynadala za tu domýšlivost a přinutila se neohlédnout.

Jezdec těsně za ní zpomalil. Klapání kopyt jí naznačilo, že kůň patří k menšímu plemeni. Přesto počkala, až se neznámý ocitne po jejím boku, a až potom na něj úkosem pohlédla. Zároveň musela sklonit zrak, protože kůň byl opravdu malý a jezdec také – kdyby stál vedle Mireny, nesahal by jí ani po prsa. Nešlo však o dítě – rozcuchané zrzavé vlasy a vousy prozrazovaly příslušnost ke kovladům, rase trpaslíků živících se dolováním a obchodováním se vším cenným, co se nacházelo pod zemí.

Takže žádný posel z Příkop. Mirenu zasáhl pocit tak hlubokého zklamání, až ji to podráždilo. O to nevlídněji se na jezdce s hlavou ve výšce svých beder zamračila.

„Co je, skrčku? Vypadám na to, že stojím o společnost?“

Až sebou trhl, když uslyšel tu urážku, ale rychle se ovládl. „Odpusť mi, vznešená vědmo.“ Takže ji znal. Že by přece jen? „Hledal jsem tě v Příkopech, ale řekli mi, že jsi brzy ráno odjela na západ.“

Ne, opravdu to nebyl Vševladův vyslanec s pokornou prosbou o její návrat. Ten čubčí syn ji prostě nechal odjet. Jen tak, jako by se nechumelilo. Nedokázala ovládnout hněv, který jí zaklokotal v tepnách.

„Co jsi zač, záprtku?“ zavrčela. „A co ode mě chceš? Mluv, nemám na tebe náladu!“

Vystrašeně stáhl hlavu mezi ramena. „Jsem Blažimír Žeglo z osady Kovanice pod Třpytivou horou, posel kovladské Rady moudrých. Putoval jsem na posvátnou horu Velestur, abych požádal o pomoc mágy z tamní svatyně. Cestou jsem se ale doslechl, že se v Příkopech zdržuje proslulá Mirena zvaná Vosa. Napadlo mě, že bych mohl stejnou prosbu přednést i jí. A tak jsem se na Velesturu příliš nezdržoval a jel do Vševladova hradiště.“

Poslední jméno jí znovu zastřelo obličej stínem. Navzdory tomu se v ní probudil zájem. Člověk nemusel být kdovíjaký mudrc, aby si domyslel, že správci bohatých nalezišť zlata a stříbra v Sitňanských vrších budou ochotní za její pomoc štědře zaplatit.

„A na Velesturu jsi nepochodil?“ zeptala se. „Nevyhověli tvé žádosti?“

„Ale ano, mocná, vyhověli. Kruh čarodějů odhlasoval, že pošle na Třpytivou horu slavného Kruvoje. Potřeboval se ale připravit na cestu a já jsem pospíchal za tebou do Příkop, takže jsme se dohodli, že se sejdeme tady v Březnici. Hned u brodu je hostinec. Kdo přijede dřív, počká na toho druhého.“

„O Kruvojovi jsem už slyšela,“ přikývla Mirena zamračeně. „Schopný mág, zkušený. Nerada bych mu lezla do zelí. A už vůbec s ním nechci přijít do sporu ohledně případné odměny.“

„To chápu, paní. Ale věř mi, prosím, že hrozba na Třpytivé hoře i odměna za její zažehnání jsou dost velké na to, aby se o ně podělilo i víc čarodějů. Určitě ti nemusím vysvětlovat, že Rada moudrých nebude skoupá. Těžba drahých kovů v okolí Sítina se zvyšuje ne z roku na rok, ale z měsíce na měsíc. I když to nebezpečí, o kterém mluvím, těžbu vážně ohrožuje.“

Zúžila oči. „Ohrožená těžba? Tak to jste opravdu v pořádné šlamastyce. Prozradíš mi, čeho se ta prosba o pomoc vlastně týká?“

„Je to trochu delší příběh, vznešená. Pokud se vrátíš se mnou do Březnice, můžu ti ho povyprávět. Dovol, abych tě pozval na pohár medoviny. Nebo piva. Anebo vína. Představ si to! V místním hostinském domě mají víno! Až se všechno dozvíš, rozhodneš se, jestli pojeděš se mnou do kopců, nebo se vydáš svou cestou.“

Mirena přitáhla uzdu a obrátila zamyšlený pohled k jihu. Homole hustě zalesněných kopců doteď v náručích údolí chovaly noční stíny. Na okamžik ji přepadl pocit, že se na ni nevlídně mračí. Po dlouhé odmlce se otočila k Blažimírovi. Napjatě čekal.

„Dobrá, chvíli s tebou posedím. Stejně se potřebuju najíst.“

„Rozumím,“ usmál se posel od ucha k uchu. „Také jsem putoval celou noc a můj koník už bez napojení a odpočinku nezvládne ani hon. O mém bolavém zadku ani nemluvě.“

„Velmi správně,“ nakrčila Mirena nos a obrátila koně. „Nemluv o něm.“

„Strach se plíží hradištěm na Třpytivé hoře i kovladskými

obydlími na jejich úpatích,“ dal se Blažimír do vyprávění, když se napili piva z malovaných hliněných džbánek.

„To už jsem pochopila, mluv dál.“ Mirena vzala dřevěnou lžici a pustila se do jídla. Smaženice na cibuli byla přesně to, co po probdělé noci a náhlém odjezdu z Příkop potřebovala. Polovinu nejdelšího srubu v osadě tvořila místnost se dvěma dlouhými stoly, lavicemi a židlemi. Stařešina, kterému dům patřil, zde nabízel pocestným jídlo a pití, popřípadě nocleh. Takhle po ránu na hosty bručel jako medvěd probuzený uprostřed zimy, ale poté co mu do očí blýskl Vosin amulet, začal být přívětivější. Když pak Blažimír vylovil z opasku kousek stříbra, stařešina okamžitě křikl na ženu a dcery, aby zatopily v ohništi.

„Začalo to před třinácti dny,“ dopřál si trpaslík další doušek. „Kopáči, kteří dobývají rudu na jižním úbočí Třpytivé hory, se nečekaně prokopali do starého dolu. Musel tam zůstat po dávných národech.“

Mirena zvedla pohled od jídla.

„Jsi moudrá žena, určitě víš, že před příchodem dnešních kmenů žil na tomto území lid, který hovořil neznámým jazykem a uctíval podivné bohy. Někdo říká, že vyhynul, někdo, že přesídlil na západ. Tak nebo tak, tento národ doloval v kopcích kolem Sitna zlato a stříbro. Pořád po nich nacházíme těžební jámy. Netušili jsme, že hloubili i chodby do nitra země a skal, ale důl nás přesvědčil, že to dokázali. Nořil se hluboko pod Třpytivou horu, ale jeho ústí dávno zavřel zával, takže nám zůstal ukrytý. Až doteď.“

„Pokračuj. Co jste v něm našli?“ Mirena si ukousla kus chlebové placky. Nebyla dnešní, ale přesto jí chutnala. Už viděla, jak se po vydatném jídle bude kymáčet v sedle.

„Těžko říct.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Nikdo se tam neodvážil vstoupit. Staré dřevěné výztuhy byly shnilé a chodba napůl zatopená vodou. Vkročit tam by

znamenalo posmívat se bohům a nasazovat vlastní životy. Na takových místech stačí malý záchvěv...“ Blažimír zachytil vědmin pohled a přeskočil část o nebezpečích práce v podzemí. „Ale zatímco my jsme se do díry vkročit neodvážili, něco se osmělilo po staletích vylézt ven.“

Mirena přestala žvýkat. „Co?“

„To vědí jen bohové. Zlý duch, prastará kletba, podzemní démon? Tak nebo tak to začalo vraždit. Už první noc po nálezu staré chodby se ztratilo těch pět kovladů, kteří ji otevřeli. Proště druhý den ráno nenastoupili do práce. Správce dolu Ladomir Duka okamžitě udělal rozruch a poslal pro ty lenochy strážce. Ty ale zjistily, že se kopáči neulívají – jejich příbuzní tvrdili, že je slyšeli potmě vstávat a šourat se ven. Mysleli si, že si jdou jen ulevit, ale žádný z těch pěti se už do postele nevrátil.“

„Těla jste nenašli?“ zamumlala Mirena s plnými ústy.

„Ne. Ani stopy násilí, v noci nikdo neslyšel volání o pomoc. Jako by se těch pět vypařilo. Ostatní kopáči si okamžitě začali šeptat o zlých mocnostech vypuštěných z podzemí. Prý ty nešťastníky posedly a v noci je přinutily vrátit se do břicha hory, kde se jimi nakrmilo něco ohavného. Nějaký démon číhající v temnotách.“

„Zmínil ses o hlídkách. Střeží místa, kde se těží?“

„Přesně tak. Jsou to muži vладыky Zlatoslava.“

„To je vládce kovladů?“

„Ne, paní, Zlatoslav je člověk jako ty. Je prodlouženou rukou knížete Radomira z Nitry. Sídlí v novém opevněném dvorci na Třpytivé hoře a se svou družinou dohlíží na těžbu drahých kovů na Sitňanské vrchovině. Ode mě to nemáš, mocná paní,“ ztlumil Blažimír hlas, „ale Zlatoslav dělá čest svému jménu. Najdou se i tací, kteří by ho nazvali chamtivým bídákem. Nutí nás pracovat do úmoru a nedbá na zhoršující se zdraví horníků a časté závaly. Když jsme se postavili na odpor, zakročil proti nám silou. Jeho muži nás snadno rozehnali a několik zranili.“

Zlatoslav dokonce nechal uvěznit stařešinu Godislava z kovářské Rady moudrých, který proti němu vystupoval nejostřeji, a pohrozil ostatním, že dopadnou stejně, pokud odmítnou plnit jeho rozkazy.“

„To zní, jako by si z vás Nitra udělala otroky.“

„Mnozí kovářové by s tebou souhlasili, paní. Navíc je Zlatoslav hodně podezřívavý a několikrát nás obvinil, že mu nepředáváme všechnu vytěženou rudu. Prý si to nejlepší schováváme pro sebe, což není pravda. Jeho ozbrojenci prohledávají kopáče při návratu z podzemí a čas od času vtrhnou i do našich domovů a bezohledně všechno obrátí vzhůru nohama.“

„Nezkoušeli jste si stěžovat u knížete Radomira? Pokud vím, není to krutý vládce, dokonce by se dalo říct, že je spravedlivý.“

„Jistěže jsme si stěžovali, a také jsme obvinili Zlatoslava, že si velkou část zisku strká do vlastní truhlice. Jenže jsme se nedočkali žádné odpovědi, protože vladyka je Radomirův bratranec a má na knížecím dvoře velký vliv. To jsme ale odbočili, paní. Ptala ses na hlídky, a tady máš odpověď – každý důl střeží členové vladykovy družiny.“

„I v noci?“

„Jistě.“

„Pokud hlídka stojí i před tou chodbou, ze které jste se prokopali do starého dolu...“

„Asi vím, kam tím míříš. Noční stráž by viděla, kdyby těch pět kopáčů vkročilo do podzemí.“

„Nic takového ale nezahlédla.“

„Ne.“

„Tak potom jsou řeči o démonické síle v dolech jen pověřivé dohady. Mluv, co se dělo pak? Vyskytly se další oběti?“

„O pár dnů později zmizelo sedm nočních strážců.“

„Nepovídej!“

„Povídám. Když ráno nastoupila denní hlídka, překvapeně

zjistila, že nemá koho vystřídat. Zlatoslavovi ozbrojenci, kteří měli noční službu u dolů a těžebních jam, zmizeli beze stopy.“

Vědma se zachmuřila, až to vypadalo, že obrazce na jejím obličejí ožily a natahují trnité výběžky ke koutkům úst a očí. „Takže nejdříve pět kovladů, potom sedm Nitranů. Hm.“

„Na všechny padl velký strach. Kopáči se i bez toho báli přiblížit k průlomů do starého dolu. Od té chvíle už ale úplně odmítli sejít do podzemí. Jen co se o tom vladyka Zlatoslav dozvěděl, vyšel z hradiště se všemi ozbrojenci a rázně zakročil. Jenže ne proti démonické síle pod horou, ale proti kovladům, aby je přinutil pokračovat v těžbě!“

„To je svině!“ neudržela se Mirena. „Neobtěžoval se pátrat ani po svých ztracených mužích?“

„Ne. Zoufalý Ladomir Duka a další stařešinové z Rady prosili Zlatoslava na kolenu, aby do dolu poslal své bojovníky, ať najdou těla zmizelých nebo cokoli, co by odpovědělo na otázky o jejich osudu. Vladyka odvětil, že nevystaví své muže závalu, běsům nebo jinému nebezpečí v temnotách. Prikázal kopáčům, aby se vyhýbali starému dolu a pokračovali v hloubení původní chodby. Ještě toho večera zasedla kovladská Rada moudrých...“

„A ta vymyslela, že je třeba požádat o pomoc čaroděje z Vesturu,“ domyslela si Mirena zbytek příběhu. Dojedla a zbytkem placky vytřela misku. „Uznávám, že za těchto okolností je to asi nejrozumnější řešení. A udělal jsi dobře, že jsi vyhledal i mě.“

„Chceš tím říct, že se mnou pojeděš na Třpytivou horu, mocná?“ zvedl Blažimír doteď svěšené koutky rtů.

Vědma po krátkém váhání přikývla. „Probudil jsi mou zvědavost. Očividně nejde o řádění obyčejného démona nebo netvora, který za sebou trouse ohryzané mrtvolky a vytrhané vnitřnosti. Tenhle zkurvysyn je prohnanejší a tím pádem i nebezpečnejší.“

Náhle venku zarachotila kopyta. Jezdec zastavil před srubem a vzápětí vrzly dveře. Dovnitř se vtilo sluneční světlo a narčtlo na podlahu dlouhý stín. Mirena přimhouřila oči.

Muž měl kolem čtyřiceti let. Byl středně vysoký, ale pevně stavěný. Na čaroděje až nezvykle pevně. Že práh překročil mág, to Mirena vycítila okamžitě, i když hladce vyholená lebka a dlouhé černé kníry mu dodávaly spíše vzhled avarského bojovníka. Tmavá halena se stříbrnou výšivkou na lemech byla sepnutá krásně vypracovanými sponami a sahala mu až po kolena. V poutku na opasku visel výrazně zakřivený, nebezpečně špičatý tesák. Vědmu překvapilo, že nevidí žádné amulety, návazy ani ozdoby z kostí a peří, žádné váčky s bylinkami nebo věštečkými kostmi, zkrátka nic, co by ohlašovalo příchod proslulého čaroděje. Tenhle chlap to však nepotřeboval. Stačilo, aby se temným pohledem rozhlédl po hostinci, a otravně bzučící mouchy popadaly mrtvé na zem.

„Pane,“ vyskočil Blažimír, „jsi tu brzy.“

„Přivstal jsem si,“ zamířil Kruvoj ke stolu. I krok měl rázný, pevný, skoro vojenský. Nespouštěl pohled z Mireny. „Vidím, že jsi neštvál koně nocí nadarmo. Podařilo se ti Vosu zastihnout.“

Vědma moc dobře věděla, jaký vztah mají mágové z Kruhu na Velesturu k ženám – čarodějnicím. Přesto v Kruvojevě hlase nezachytila ani náznak povýšenosti nebo opovržení.

„Právě jsem ji přesvědčil, aby se k nám přidala,“ dodal Blažimír vítězoslavně.

„Doufám, že proti tomu nic nemáš,“ ozvala se Mirena a neodpusřtla si uštěpačný tón.

„I kdybych měl,“ zastavil se Kruvoj u stolu, „změnilo by se tím něco?“

„Sotva,“ pousmála se. „Odhadl jsi mě dobře.“

„Opravdu souhlasíš, pane?“ zářil Blažimír – jeho výprava dopadla nad očekávání dobře. „Na Velesturu jsem měl dojem, že se ti můj úmysl jet do Příkop příliš nelíbí.“

„Změnil jsem názor,“ zabručel Kruvoj. „Bude se hodit každá pomoc.“

„Pomoc?“ přimhouřila Mirena oči. „Nepleť se, nebudu tvůj poskok.“

Rodící se hádku přerušila stařešinova dcera. „Čím posloužím, vznešený pane?“

„Ničím,“ odbyl ji holohlavý. „Okamžitě odjíždíme. Času není nazbyt, chci být na Třpytivé hoře dřív, než padne tma. A hlavně dřív, než zmizí další nešťastníci.“

Když pobídlí koně po cestě na jih, slunce už stálo nad východními kopci. Mirena ještě naposledy zalétla zrakem k Příkopům. Po cestě lemující Hron nikdo nepřijížděl. Povzdechla si a nadobro hodila za hlavu prokletého Vševlada, jeho stokrát prokleté hradiště i tisíckrát prokletý rod.

„Ať už kovladové probudili v podzemí cokoli, začalo to vraždit ve velkém,“ prolomila Mirena mlčení.

„Pokud jsou ti ztracení kopáči a strážci opravdu mrtví,“ podotkl Kruvoj a utrl si zuby kus soleného skopového.

Kolem poledne se lesy kolem potoka a cesty rozestoupily a vpravo se objevila salaš zabořená do travnatého svahu. Po zelené louce se pomalu přelávalo stádo ovcí. Třem jezdcům vyrazila vstříc dvojice ovčáckých psů, ale stačil jediný Kruvojův pohled, aby se zastavili, stáhli ocasy a s kňučením upalovali zpátky k salaši.

Pastýř s dlouhými bílými vousy přivítal jezdce bodře, beze strachu – jak by ne, navzdory pokročilému věku to byl pořád kus chlapa, a navíc měl tři stejně ramenaté syny. Když poutníci ukázali, že mají čím zaplatit, ochotně jim nabídl sýr vyuzený nad ohništěm a džber s ostře vonící žinčicí. Posadili se do stínu podstřeší a s chutí se dali do jídla.

„Co jiného se jim mohlo přihodit?“ zeptala se Mirena. Ukrojila si z hručky sýra, posypala ho špetkou soli a s téměř slastným výrazem strčila do úst. Přímou vrzal mezi zuby.

„Ve svatyni jsme si s tou záhadou lámali hlavy dlouho do noci,“ odpověděl Kruvoj. „Náš velekněz se domnívá, že ztracení muži – a trpaslíci – nemusí být po smrti. Ta mocnost v podzemí si je mohla jen zotročit. Podmanila si jejich mysl, aby jí sloužili.“

„Určitě aby jí vodili další oběti,“ trvala Mirena na svém.

„To nevíme. Netušíme, jaké má úmysly. Kruh čarodějů mi dal za úkol to zjistit.“

„Chápu,“ zkrivila vědma rty. „Pokud se pod Třpytivou horou probudila prastará mocnost, jakkoli zlá a nepřátelská vůči smrtelníkům, mágové z Velesturu ji nechtějí zahubit, ale zajmout, ovládnout, prozkoumat a potom nějak využít. Přesněji řečeno zneužít.“

„Není to rozumnější než se na ni s bojovým pokřikem a zaklínadly vrhnout a rovnou ji poslat na onen svět?“

„Jen aby se ta bohorovná velkodušnost neobrátila proti tobě, Kruvoji. Těch pět kovladů v noci samo vstalo z postele a někam odešlo. Je to důkaz, že když pronikli do starého dolu, něco jim tam vlezlo do hlav a zlomilo jejich vůli. Stejně snadno to ovládlo sedm členů Zlatoslavovy družiny. Řeknu ti, ta mocnost je silná a nepředstavitelně nebezpečná.“

„Ano, a není to bezduchý démon, který útočí, zabíjí a krmí se lidským masem.“

„Popravdě bych dala přednost slintajícímu lidožravému běsovi než temnému vědomí, které cílevědomě shromažďuje nemyslicí otroky. Proč by to dělalo? Buduje si vojsko?“

„I tuto možnost jsme na Velesturu zvážili. Jsem zvědavý, zda mezitím došlo k nějakému vývoji. Možná se na Třpytivé hoře dozvíme, že zmizely další osoby. Pět kovladů, sedm strážců, tentokrát by to mohla být větší skupina.“

„Nesýčkuj,“ zamračila se Mirena a zvedla ke rtům čturu. „Snad se nic takového nestalo.“

„Já naopak doufám, že to bude pokračovat,“ odvětil čaroděj.

„Cože?“ zhrozil se Blažimír, sedící na špalku. „Co to říkáš, pane?“

„Jen tak budeme moci zasáhnout,“ vysvětloval Kruvoj chladnokrevně. „Po nocích musíme bedlivě hlídat, a když zjistíme, že se další omámené oběti vydaly ke vchodu do dolu, nastane čas pro naše kouzla.“

„To je tvůj nejlepší nápad?“ zatvářila se Vosa skoro zklamaně. „Celé Zlatoslavovo hradiště a osadu kovladů pod Třpytivou horou použiješ jako živou návnadu a budeš vyčkávat, jestli se temná moc znovu projeví? Nebylo by lepší vlézt hned do podzemí a najít zdroj toho zla?“

„Zbláznila ses?“ zvedl Kruvoj obočí. „Vlezeš do prastarého dolu se ztrouchnivělými vzpěrami a vodou po kolena a budeš na vlastní pěst čelit moci, která snadno ovládla už tucet smrtelníků?“

„Dobře to říkáš – smrtelníků,“ zdůraznila. „Ale my dva přece nejsme obyčejní lidé. Když půjdeme do dolu společně a spojíme naše kouzla...“

„Se mnou nepočítej,“ zavrtěl hlavou. „Buď to provedeme po mém, nebo si dělej, co budeš chtít. Nějaká tulačka ohánějící se pochybnými zaklínadly mi nebude radit, jak bojovat s démonickými silami.“

Nadechla se, aby mu lichotku vrátila, ale Blažimír vstal tak náhle, až povalil špalek.

„Och,“ zasténal a popadl se za břicho. „Prokletá žinčice.“

Načež jim ukázal záda a spěšně vyrazil k houští za salaší. Možná by i popoběhl, ale to by nemuselo dopadnout dobře.

Mirena obrátila planoucí pohled k čaroději, ale i ten už vstal.

„Hádat se můžeme cestou. Taky si jdu ulevit a hned potom vyrazíme.“

„Sráči,“ procedila vědma skrz zuby za Kruvojem, který také zamířil do křoví. „Proč myslíte, že jsem dala přednost medovíně?“ dodala a spláchla podráždění dalším douškem z čutory.

Zaslechla přidušený smích a ohlédla se. Pastýři na lavici před salaši se smáli do dlaní, až se jim mohutná ramena třásla.

„Takhle se bavíte často, co?“ prohodila, zabalila zbylé jídlo do plátna a vydala se ke své klisně.

„Skoro každý den, paní,“ přiznal nejstarší ovčák. „Nikdy nás to neomrzí.“

„Není z toho smrad a mouchy?“

„Z lidského hnoje výborně roste tráva.“

Pastýři se znovu rozchechtali. Mirena zavrtěla hlavou, i když jí škubalo koutky úst. *Kruvoj z Velesturu a kletba zákeřné běhavy* – tak tenhle příběh se nepochybně uchytlí.

Když věšela čturu k sedlu, pohled jí zabloudil na sever, k cestě, po níž před chvílí přijeli. Zpoza stromů v ohybu se náhle vynořil jezdec. Koně nešetřil, viditelně měl naspěch. Ovčáctí psi okamžitě vyrazili. Starý muž je okřikl, ale neposlechli ho, jejich útočné štěkání letělo podél potoka.

Mirena svraštila obočí a napnula zrak.

A ztuhla.

Jezdec měl vyholenou hlavu a dlouhé černé kníry.

Kruvoj si upravil halenu a opasek a chystal se vyjít z houští, ale najednou znehybněl a přimhouřil oči.

Z cesty u potoka odbočil k salaši jezdec. Psi mu běželi naproti, ale zarazili se v uctivé vzdálenosti, ztichli a nejistě couvli.

Kruvoj o krok ustoupil. Za ním zašustilo listí.

„Řeknu ti, pane, stihl jsem to jen tak tak,“ ozval se Blažimír. „Slyšel jsem i tvé hromobití. Neznáš nějaké zaklínadlo proti takovým nehodám? Něco na uklidnění žaludku?“

Čaroděj se k němu otočil. Kovlad si právě zavázal šňůrku na plátěných kalhotách a přehodil přes ně suknicu. Když zvedl hlavu, pohled mu zalétl na louku před salaší.

„U všech bohů na Veledubu,“ hlesl. „Všiml sis toho jezdce, pane? Vypadá... vypadá úplně jako...“ Blažimír ztichl, zmatečně zamrkal a pohlédl na Kruvoje.

Něco se změnilo.

Čarodějovy oči ani předtím nebyly kdovíjak hřejivé, ale teď úplně vychladly.

„Pane?“ šeptl trpaslík vyděšeně.

Kruvoj vytrhl z poutka u pasu tesák.

„Velesovy rohy, co to znamená?“ zachraptěla Mirena a popadla rukojeť meče. Zakřivená čepel Žihadla vyletěla z pouzdra na sedle a zablýskala se na slunci. Klisna neklidně zafrkala a dupla kopytem do země.

„Stůj, ve jménu Chors!“ vykřikla na Kruvoje.

Protože v sedle blížícího se koně seděl mág z Velesturu. Anebo jeho dokonalé dvojče. Holá hlava, černé kníry, temný pohled. Na sobě měl ale jen uválenou košili, z níž byl dole kus utřžený, a tím cárem si ovázel krk. Látku pokrývaly krvavé skvrny, už zaschlé, ale ne starší než půl dne.

„Kde je ten zkurvysyn?“ zastavil zchváceného koně a sklouzl ze sedla. Dokonce i hlas měl stejný, možná trochu chraplavější.

„Už ani krok, svině!“ zvolala Mirena a zaujala bojový postoj s hrotem meče namířeným na neznámého. „Nepřibližuj se! Co jsi zač?“

„Jsem Kruvoj z Velesturu, ty hloupá,“ odsekl. „Kde je ten syčák, co mi ukradl oblečení a udělal tohle?!“ ukázal si na ovázané hrdlo. „Kde je, ať mu vyrvu střeva?!“

Mirena někde za sebou zaslechla šustění a praskání. Krátce se ohlédla přes rameno. Také pastýři zírali na křoví za salaší a v rukou svírali sekerky na dlouhých topůrkách. Křoví se tráslo, jako by se v něm pářili zubři. Ozval se výkřik, krátký a rychle zadušený. Přesto poznali Blažimírův hlas.

„Do prdele,“ zaklel nový Kruvoj. „Nebyl to ten kovlad z Třpytivé hory?“

Mirena se rychlým pohledem ujistila, že trhan stojí na místě, a okamžitě obrátila pozornost zpátky k houštině za salaší.

Z křoví vyšel Kruvoj – ten, s nímž se seznámila u Hronu a půl dne cestovala po jeho boku. V ruce svíral tesák a teď ho namířil na muže, který právě sesedl z koně.

„Usekni mu hlavu, Voso!“ vyštěkl. „Rychle. Je to jeden z nich!“

„Kde je Blažimír?“ zavolala.

„Taky k nim patřil! Ten neřád na mě zaútočil, musel jsem se bránit!“

Z čepele tesáku sklouzla kapka krve.

Kruvoj s ovázaným krkem valil oči na svého dvojníka ve tmavé haleně. „Ať mě Svarog na místě spálí na popel. Ta proměna je opravdu dokonalá!“

Mirena i pastýři zmateně přeskakovali pohledy z jednoho Kruvoje na druhého.

„Na co čekáš, vědmo?“ zakřičel ten s krvavým tesákem v ruce a přidal do kroku. „Usekni mu palici, dokud je čas!“

„Ty špinavče!“ zaklel muž se zraněným krkem a také vyrazil.

Vosa se musela bleskově rozhodnout. Protože nový Kruvoj byl blíž, zkrížila cestu jemu.

„Řekla jsem, stůj!“ ohnala se po něm Žihadlem. Muž ale skočil do půloblouku opisovaného zářivou čepelí, levou dlaní popadl Mireninu útočící ruku a pravou pěstí ji tvrdě praštil do břicha. Přidušeně zaskučela a klesla na kolena.

Pastýři se jí rozběhli na pomoc.

Čaroděj v košili vykroutil z Mireniných prstů meč a vykryl jím útok pastýřské sekerky. Hlavice i s polovinou uťatého topírka odletěla stranou. Nejstarší z bratrů vytřeštil oči na pahýl zbraně ve své dlani a pak ho Kruvojův kopanec srazil ostatním ovčákům pod nohy. S kletbami popadali jeden přes druhého. Muž s mečem si jich dál nevšímal, ani nemohl – vrhl se na něj čaroděj ve tmavé haleně.

Ostří tesáku zasáhlo Kruvoje s ovázaným krkem do ramene. Zraněný muž vztekle zasyčel, couvl a máchl mečem. Jeho soupeř však zručně zachytil Žihadlo kratší čepelí tesáku.

Mirena se mezitím sebrala.

„Já ti ukážu,“ zasyčela a zvedla ze dvora kámen velký jako mužská pěst.

Tesák rozřízl košili i kůži pod ní. Vytryskla krev, nový Kruvoj vykřikl a znovu švihl mečem, zjevně však ztratil sílu i jistotu. Čepel Žihadla a tesáku znovu zařinčely. Zraněný Kruvoj učinil zoufalý výpad a vši silou kopl protivníka mezi nohy. Čaroděj ve tmavé haleně se nezlomil v pase, neklesl na kolena ani nezalupal po dechu – okamžitě přešel do protiútoků a tesákem zasáhl hřbet dlaně na rukojeti meče. Kruvoj v košili vykřikl a Mirena zbraň mu vyklouzla z prstů. Soupeř ho levou pěstí praštil do obličeje a rozmáchl se tesákem, aby rozhodujícím bodnutím ukončil souboj.

Mirena hodila.

Kámen zasáhl čaroděje ve tmavé haleně za ucho a srazil ho k zemi.

„Vznešená, co jsi to udělala?“ zamumlal vstávající starý pastýř.

„Zavři zobák,“ sykla na něj, popoběhla a ze země pokryté ovčím trusem sebrala Žihadlo. Hrot opřela o hrud' Kruvoje s ovázaným krkem. Ten zrovna nevěděl, kterou krvácející ránu si sevřít dřív.

„Modli se ke všem bohům, abych se nemýlila,“ zavrčela na

něj. „V opačném případě ti rozštípnu lebku a tvůj mozek si uva-
řím k večeři!“

„Nemýlíš se,“ odvětil novější Kruvoj a pokynul vystrčenou
bradou. „Podívej.“

Koutkem oka zašilhala na ležícího čaroděje.

Mužem s rozbitou hlavou lomcovaly křeče. Z úst mu tekla
pěna, tělo se zmítalo, nehty se zarývaly do země. Z hrdla se vy-
dral zvuk, který připomínal lidský hlas už jen vzdáleně a rych-
le se měnil. Mirena dala meč pryč od Kruvojovy hrudi a oba
ucoukli.

Tělo ve tmavé haleně se začalo měnit. Hlava ztratila oblý
tvar, zvláště se protáhla a na temeni i spodní čelisti z ní vy-
rostly krátké ostny. Kůže ztvrdla a ztmavla, získala odpudivý
šedo zelený odstín. Z rukávů se vysunuly pařáty se třemi prsty
a ostrými drápy.

Bytost ležící na břiše se přestala třást a zvedla se na všechny
čtyři. Obludný obličej zablýskal žlutýma očima, nakrčil krátký
nos připomínající spíše jen díry v lebce a rozšklebil tlamu pl-
nou tesáků.

Mirena se pohnula rychle jako podrážděná zmije.

„Pozor na šaty!“ zvolal Kruvoj, ale Žihadlo už s křupnutím
proletělo netvorovým hrdlem. Ohavná hlava se skutálela do
prachu a naprázdno cvakla zuby. Tělo upadlo, zaškubalo se-
bou, drápy rozrylo hlinu na dvoře, naposledy vykoplo a zne-
hybnělo. Kolem Vosiných chodidel se rozlila kaluž tmavé, sko-
ro černé krve. Zhnuseně od ní ustoupila.

„Stačí to?“ podívala se na pravého čaroděje. „Zabila jsem
ho?“

„Doufejme,“ přikývl udýchaně. Obličej měl bledý a ztrhaný,
z vysokého čela mu stékaly kapky potu. „Ten hnusák sice pije
lidskou krev, ale není to pravý upír. Kůl do srdce ani česnek
do huby myslím není třeba. Jak jsi zjistila, kdo z nás je skuteč-
ný Kruvoj?“

„Ten kopanec do koulí,“ vysvětlila. „Ustál ho, dokonce ani nehnul brvou. Už jsem nakopla pár chlapů do rozkroku a dobře vím, co to s nimi udělá. Ten parchant jako by to vůbec necítil...“ Zarazila se. „Poslyš, co tak funíš? Ne že bych se divila, zjevně jsi ztratil hodně krve a pořád z tebe teče. Pojď si radši sednout. Podívám se ti na rány.“

„Nepotřebuji... nemusím...“ vysoukal ze sebe, ale potom najednou obrátil oči v sloup a složil se na dvůr jako slaměný panák.

„Vážně, na tohle teď nemáme čas,“ nadzvedl se Kruvoj z prostého lůžka, kam ho přenesli pastýři. Byla to vlastně jen vrstva slámy a chvojí přikrytá kůžemi vlků, kteří dostali chuť na čerstvé jehněčí.

„Kuš,“ zatlačila ho Mirena zpátky. „Vypij to, jinak přikážu ovčákům, aby tě přidrželi za ruce a za nohy, a naliju to do tebe silou.“

Čaroděj nedůvěřivě koukal na dřevěnou misku. Horký odvar silně voněl bylinkami. Opatrně vzal nádobu do prstů.

„Nechceš mě otrávit, že ne?“

„Právě naopak. Chci, aby ses co nejdřív postavil na nohy.“

„Pak máme společný cíl.“

„Nehraj si na hrdinu. Moje zaklínadla ti docela pěkně zacelila rány, ale pořád máš horečku.“

„Nejpozději do soumraku ustoupí. Potom můžeme vyrazit.“

„V noci? Hodně špatný nápad. Vypij to konečně.“

Zamračil se, ale poslechl. Obličej se mu zkroutil hořkostí, pak se však napil odvázněji. Jako čaroděj koneckonců rychle poznal, že mu nápoj opravdu prospěje.

Slunce už bylo nízko. Zvenčí slyšeli mladé pastýře, jak s pomocí psů zahánějí ovce do ohrady. Předtím přichystali dřevo

na hranici, aby mohli spálit bezhlavou mršinu, ležící na hnojišti. Také uvnitř hořelo ohniště, stařec právě přiložil do plamenů jedlové polínko. Prosté obydlí vonělo kouřem a mlékem.

„Co se stalo s kovladem?“ zeptal se Kruvoj a vrátil Mireně prázdnou misku.

Povzdechla si a zavrtěla hlavou. „Ten zkurvysyn ho podřízl jako kuře. Chudák Blažimír, zrovna jsem si na něj začínala zvykat. Jeho tělo tady nenecháme, zítra ho odvezeme domů.“

„Zítra? Říkal jsem, že musíme vyrazit co nejdřív.“

„Slyšela jsem tě. Já bych klidně pokračovala, ale ty jsi bledý jako tvaroh a sotva jsi udržel v rukou misku. Chceš se svalit ze sedla a zlomit si vaz?“

„Zvládnou to. Uzdravuji se rychleji než ostatní.“

„Uvidíme. Poslyš, prozradíš mi, co je zač ta ohava venku na hnojišti? Jestli to teda víš.“

„Mluvme otevřeně, Voso. Pomohla jsi mi, za to ti patří dík...“

„Ale?“

„Když mi ten kovlad řekl, že tě pojede hledat do Příkop, nesusouhlasil jsem. Sice se od toho nápadu nenechal odradit, ale na mém postoji se nic nezměnilo.“ Čaroděj klesl zpátky na lůžko, holá hlava se leskla potem.

Mirena se na něj chvíli dívala. Netvářila se zrovna nejvlídněji.

„Nepřipadá ti, že se nám na podrážky přilepilo stejné hovno?“ zeptala se nakonec. „Taky nestojím o společnost, ale za těchto okolností si můžeme navzájem pomoci. Tak mluv, co se ti přihodilo? Kde tě ta potvora přepadla?“

Díval se na ni přimhouřenýma očima. Nakonec obrátil pohled ke krovu.

„V lese, asi tři míle od Velesturu. Vzala na sebe podobu prosté dívky. Seděla u cesty a frňukala, jako by jí právě někdo ublížil...“

„A v tobě se probudila šlechtnost a slezl jsi z koně. Pořádá hloupost.“

Počastoval ji nevrlym pohledem. „Taky jsi uvěřila, že po tvém boku putuje čaroděj z Velesturu, i když to byl démon v lidské podobě. Ani za půl dne jsi nevyčítala jeho běsovskou moc, neměla jsi ani stín podezření.“

„Hm, na tom něco je. Rozum říká, že jsem měla vyčítit kouzla, díky nimž se proměnil.“

„Ne. Nic takového z nich nevyzařuje. To je to nejhorší. Když jsem se k té dívce sklonil, nečekaně se na mě vrhla, a než jsem se vzpamatoval, už byla přisátá k mému krku,“ dotkl se krvavé látky pod bradou. „Chlemtala krev jako nějaký přerostlý netopýr.“

„Nezmohl ses ani na obranu?“

„Netvor má zřejmě v zubech jed, protože jsem okamžitě padl na zem, bezmocný jako novorozenec. Stačila chvíle a nedokázal jsem se ani pohnout. Bestie mě takhle chromého snadno odtáhla do křoví, svlékla mi plášť a halenu, vzala mi opasek s tesákem. Slyšel jsem, jak odchází, a chvíli nato zadusala kopyta.“

„Jestli to dobře chápu, nevezala si tvého koně.“

„Ne, mezi stromy měla schovaného svého, na kterém přijela odněkud ze Třpytivé hory. Můj kůň se splasil, když zaútočila, a odběhl do lesa. Potom se ale vrátil – zrovna když jsem se jakžtakž vzpamatoval.“

„Takže jed časem vyprchal?“

„Jeho účinek oslabila kouzla, která mi kolují v žilách. Nebýt jich, asi bych tam potupně chcipl.“

„Běs nepočítal s tím, že přežiješ. Jinak by tě pro jistotu podřízl.“

„Vyplýtvat jsem skoro všechna svá kouzla, abych vůbec dokázal vstát a vyškrábat se na koně. Jel jsem do údolí Hronu. Když mě viděl stařešina z toho hostince na rozcestí, skoro sebou praštil o zem. Ptal se mě, co se mi stalo, jestli mě zranila a okradla ta vědma, která se mnou cestovala. Chvíli mi trvalo,

než jsem pochopil, že mě už ten den viděl. Přesněji řečeno netvora s mojí podobou.“

„Zajímavé, že tě nenapadlo vrátit se na Velestur a požádat o pomoc ostatní mágy z Kruhu,“ ušklíbla se Mirena. „Styděl ses přiznat, že tě nějaký běs takhle nachytl? Chlapi. Kdyby vaše pýcha a ješitnost kvetla...“

„Neposmívej se, strigo. Kdybych nedorazil včas, ten hnusák by se napil i tvé krve.“

„No, to máš asi pravdu. Půl dne jsem cestovala po boku démona a neměla jsem o tom ani tušení. Ta jeho proměna zřejmě není otázkou kouzel.“

„Kdepak. Nejde ani o iluzi, zrakové mámení, je to spíš pozoruhodná tělesná schopnost. Ten tvor skutečně změnil podobu, stal se mnou, a nejen navenek.“

„Děsivé. Slyšel jsi už o něčem takovém?“

„Popravdě řečeno ano. Rasa podobných bytostí prý žila v dávných dobách, když obyvatelé těchto končin ještě mluvili jiným jazykem a uctívali jiné bohy.“

„To musely být kmeny, o kterých mi vyprávěl Blažimír. Těžily drahé kovy v horách kolem Sitna a vyhloubily důl do útrob Třpytivé hory.“

Kruvoj přikývl. „Dávní lidé prý bojovali s tajemnými bytostmi, které na sebe dokázaly brát jakoukoli lidskou podobu. Teď už víme, že to souvisí s pitím krve. Přesto nejde o pravé upíry, tihle se nebojí denního světla a zřejmě ani stříbra. Také je lze zabít jako kteréhokoli smrtelníka. To nám úkol trochu usnadní.“

„Hm. Není pochyb o tom, že zjevení démona nějak souvisí se starou chodbou pod Třpytivou horou.“

„Souhlasím. Jen ještě zjistit, jak přesně.“

„Těch běsů schopných měnit podobu může být víc. Nejméně sedm.“

„Zjevně myslíme na to samé. Podle mě se to stalo takhle: Kopáči se dostali do staré chodby a nevědomky probudili dávné

běsy. Ti je na místě zabili jedem v zubech, ukradli jejich podobu a klidně se odebrali do jejich příbytků. Ani jejich rodiny nic nezjistily. V noci vyšli ven, a tentokrát zabili sedm strážců. Těla schovali v dole...“

„Tehdy to vypadalo, že zmizeli kopáči, i když ti už byli nějakou dobu mrtví.“

„Ano. Chápeš, o co těm bėsům jde? Stoupají v hierarchii. Proměňují se v čím dál vlivnější lidi. Pokud je včas neodhalím, ovládnou Radu moudrých a vladykův dvorec. A i to jim bude málo.“

„Kvůli tvé neopatrnosti se mohli vetřít i na Velestur,“ neodpustila si Mirena. „Ten, co leží venku na hnoji, převzal nejen tvou podobu, hlas, držení těla, pohyby a gesta, ale dokonce i povahu a paměť. Jako by s krví nasál i část tvé duše.“

„Ani nemluv. Už jsem v životě čelil různým obludám a přízrakům, ale ještě nic mě nevystrašilo tak, jako když jsem dnes před salaší uviděl sám sebe! Běhá mi z toho mráz po zádech.“

„To bude spíš horečkou.“ Mirena se natáhla a položila dlaň na Kruvojovo čelo. Trhl sebou – očividně nebyl zvyklý na lidské doteky.

„Je to lepší,“ usmála se na něj. „Můj lektvar zabírá.“

„Vždyť říkám, že ještě dnes budu moci nasednout na koně. Nesmíme ztrácet čas. Démoni poslali jednoho ze skupiny, aby zastavil pomoc z Velesturu. Když navzdory tomu přijedu, pochopí, že jim hrozí odhalení. Mohli by se stáhnout do bezpečí. Trpělivost jim podle všeho neschází, čekali pod zemí možná celá staletí.“

„Pochybují, že se skrývali dobrovolně. Ale máš pravdu, nesmíme je vystrašit dopředu. Nejlepší bude náš příjezd neroztrubovat. Vklouzneme do hradiště na Třpytivé hoře tajně, pod rouškou tmy.“

„Souhlasím, i když možná bude nejlepší jít přímo ke zdroji záhady.“

„Do podzemí?“

„Uhm. To uděláme jako první. Něco mi na celé věci nesedí, a jenom v té díře, ze které vylezli, se dozvíme víc.“

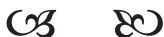
„Co máš na mysli?“

„Když je možné ty démony zabít stejně snadno jako kteréhokoli člověka, proč to neudělali už příslušníci starých kmenů? Proč je zavírali do dolu? Když už je měli pěkně pohromadě, zahnané do pasti, mohli je přece poslat na onen svět jednou provždy. Takhle jim dali naději na znovuzrození.“

„A oni ji využili.“ Mirena pokývala hlavou. Úvahy a plány tohoto Kruvoje se jí líbily mnohem víc než záměry falešného. Podala mu misku se zbytkem odvaru.

„Dej si ještě. Možná ti přece jenom dovolím, abys dnes vylezl do sedla.“

Čaroděj se křivě ušklíbl.

Ladomir Duka se brodil bahnem zoufalství. Ze všech míst na Sitňanské vrchovině, kde se dobývaly vzácné rudy, postihlo tohle neštěstí právě výkopy ve správě jeho rodu. Kopáči se už dobrých sedm dnů odmítali třebas jen přiblížit k průlomu do prastarého dolu, a nejenom to – báli se vejít i do nové chodby vyhloubené kovlanskými želízky a kladivy. A protože právě v ní objevili nejvýnosnější žílu, zdržení znamenalo obrovské ztráty.

Ještě horší je, připomněl si správce dolu, když si ve své komnatě naléval další pohár drahého vína z Panonie, že se na mě mračí i ostatní členové Rady moudrých. Zatím to nikdo neřekl nahlas, ale v duchu a za zády mu neblahé události nepochybně dávali za vinu. Věci se nehýbaly z místa a strach se přenášel i na kovlady v jiných dolech, čímž byla celkově ohrožena těžba pod Sitnem. Ladomir se obával ztráty svého postavení.

Správcovství výkopů bylo dědičné, ale když to Rada odhlasuje, může být právo na těžbu jeho rodu odebráno. A to by teprve byla pohroma.

Nemluvě o tom, že Zlatoslav ztrácel trpělivost a ve vzduchu viselo násilí. Ladamir si znovu zhluboka povzdechl a prsty si prohrábl zrzavou hřívou. Kvůli starostem mu začaly vypadávat vlasy, pýcha každého koblada! Aby to vzal běs!

Když se dostatečně otupil vínem, vrávoravým krokem se vydal do postele. Pod jemně tkanou přikrývkou brzy zavřel oči a upadl do spánku. Už neslyšel, jak se závora na dveřích pomaličku vysouvá z držáků. Ostatně trámy v roubených stěnách obvykle po soumraku vrzavě pracovaly a v koutech často šramotily myši, takže jeho podvědomí nezachytilo nic mimořádného.

Trhl sebou, až když zaskřípaly panty. Sny se splašeně rozletěly; Duka se okamžitě posadil a vytřeštil oči na dvě postavy, které rychle překročily práh. Myslí mu blesklo poznání, že nastala jeho poslední chvíle, že to, co zahubilo kopáče a strážce, si přišlo i pro něj. Nadechl se k výkřiku.

Jeden z přízraků k němu prudce vztáhl ruku. Vzduch se zvláště zavlhl, plamínek na knotu kahanu se zatřepotal. Z Ladomirových úst místo poplašného zaječení vyšlo sotva slyšitelné sípání. Postava v kápi se v mžiku ocitla u postele, přitiskla koblada ke slamníku a polechtala mu ohryzek studeným ostrím.

Druhý vetřelec rychle zavřel dveře.

Duka měl pocit, že mu srdce prorazí žebra a vyskočí z hrudi jako nějaká krvavá ropucha.

„Ani se nehni, jinak ti uříznu palici,“ zasyčela na něj zlověstná vousatá tvář, která se vynořila zpod kápě.

Ladamir nic podobného rozhodně neměl v úmyslu. Zíral na dva démony, kteří se nad ním skláněli a pohledy se mu propalovali až do mozku. Druhý přízrak měl tvář oholenou, ale

pokrytou tmavými obrazci. Kovlad si překvapeně uvědomil, že nemá mužské rysy.

Což se potvrdilo, když postava promluvila ženským hlasem.

„Cítíš něco?“ zeptala se kumpána.

Vousatý zavrtěl hlavou. „Táhne z něj jen víno a strach.“

„Taky jsem nic jiného nezachytila. Ale pro jistotu...“ Žena vystrčila zpod pláště ruku s nožem a hrotem šfouchla kovlada do ramene. Škulbl sebou a otevřel ústa – kdyby mu předchozí kouzlo nevzalo hlas, bylo by jeho ječení slyšet až na Sitnu.

„V pořádku,“ přikývla neznámá spokojeně.

„Co to mělo znamenat?“

„Když tu obludu nevyřadilo z boje kopnutí do koulí...“

„Jistě. Necítí bolest. Ne tak jako my. Tenhle ale zjevně ano.“

Vousatý muž se sklonil k Lodomirovi. „Dobře mě poslouchej. Jsem Kruvoj z Velesturu. Povolali jste mě, abych vyřešil záhadu starého dolu. Tohle je Mirena zvaná Vosa, proslulá vědma. Nechceme ti ublížit. Museli jsme se jen přesvědčit, že jsi to opravdu ty, ne proměněný démon. Rozumíš?“

Nerozuměl, ne úplně, ale horlivě přikývl. Kruvoj sundal tešák z jeho hrdla a učinil rychlé gesto. Ladomir se popadl za hrdlo a odkašlal si. Hlas měl zpátky.

„Kde... kde je Blažimír Žeglo?“ zachraptěl.

„Tam, kde spočívají duše mrtvých kovladů,“ odpověděla Mirena, stáhla si z hlavy kápi a posadila se na židli k vyhasínajícímu ohništi.

„U bohů. Co se mu stalo?“

„Co myslíš? Zabil ho jeden z démonů,“ řekl Kruvoj, došel ke stolu a přivoněl k hezky malovanému džbánku. Pak se bez okolků napil a podal nádobu Mireně. „Ztratil se mezitím někdo další? Kromě těch pěti kovladů a sedmi strážců?“

„Ne,“ vysoukal ze sebe Ladomir. Pořád ležel nehybně jako mrtvola na pohřební hranici.

„Aspoň něco,“ zabručela Mirena a napila se vína. Obočí jí

vyskočilo do půli čela – už dlouho neměla v ústech tak lahodný nápoj. „Zřejmě se už propracovali dostatečně vysoko.“

„Taky se obávám, že bychom je v kovladských osadách hledali zbytečně,“ souhlasil Kruvoj. „Určitě už pronikli do dvorce na Třpytivé hoře.“

„Jak je odhalíme? Nemůžeme poctít návštěvou každého člena Zlatoslavovy družiny a polechtat ho železem, abychom se přesvědčili, jestli cítí bolest.“

„Jistěže ne. Rychle by jim došlo, že je někdo loví. Ani jeden nesmí zdrhnout, takže se nemůžeme prozradit předčasně.“

„Tak co uděláme?“

Kruvoj se podíval na kovlada. „Stále se nenašlo žádné tělo?“

„Ani jedno,“ přitakal Ladomir.

„A pořád se nikdo neodvážil vejít do starého dolu?“ zeptala se Mirena.

„Nikdo,“ vysoukal ze sebe mužík. „Je prokletý.“

„Ano, to víceméně souhlasí,“ řekl Kruvoj a uhladil si vousy. „Jsem si jistý, že mrtvoly hnijí v podzemí. Pokusíme se je najít.“

„Máš pravdu,“ zúžila Mirena oči. „Ve starém dole budou těla všech, kterým démoni ukradli podobu. Jen... slyšel jsi, jak je to nebezpečné. Ve staré chodbě hrozí zával.“

„Máš lepší nápad?“

„Hm, vlastně ne. Ale pamatuj na jedno – my jsme tady nikoho neznali...“

„Podceňuješ mě. Právě myslím na to, že potřebujeme někoho, kdo určí totožnost mrtvých v dole. Jen tak zjistíme, či podobu mají běsové právě teď.“

„Ještě štěstí, že někoho takového známe.“

Kovlad vyděšeným pohledem přeskakoval z čaroděje na vědnu a zase zpátky. „Co... co tím chcete naznačit?“ jektal. „Už nějakou dobu nerozumím tomu, o čem mluvíte.“

Mirena se k němu naklonila s úšklebkem ve tváři.

„Tak mě pozorně poslouvej, skrčku.“

„Není to dobrý nápad,“ zopakoval Ladomir už nejméně potřetí. „Vlastně je to úplně nejhorší ze všech nápadů, jaké jsem kdy slyšel. Uvědomujete si vůbec, že ti netvoří už zmařili nejméně tucet životů?“

„Přinejmenším dvacet,“ opravila ho Mirena. „Pokaždé, když zmizela další skupina, bylo to proto, že na sebe démoni vzali novou podobu. Pět kopáčů, sedm strážců... a teď už jsou přetváření do dalších osob, které museli nejdříve odstranit a vysát jim krev. A pak je tu ještě chudák Blažimír.“

„Skoro zabili i mě,“ připomněl Kruvoj.

„Neříkal jsem to?“ zaskučel Ladomir. „Jsou nebezpeční, bezohlední, lidský život pro ně nemá žádnou cenu! Nemluvě o tom, jak nicotní pro ně musíme být my, kovladové.“

„Přestaň kňučet,“ naklonil se k němu čaroděj, „jinak ti zase vezmu hlas a pro jistotu tě i svážu a odnesu do dolu v podpaží. Chceš tam jít se svázanýma nohama?“

„Jsem členem Rady moudrých...“ zkusil to kovlad jinak, ale když ho Kruvoj i Mirena probodli pohledy, ztichl.

Ladomirův pěkně vyřezávaný srub stál na svahu Třpytivé hory nad údolím potoka zvaného Štiavnice. Kovlad a čarodějové se vydali vzhůru do kopce, mezi roztroušené příbytky kovladů. Kráčeli v naprostém tichu, Kruvoj je obklopil kouzlem, které bralo hlas psům ve dvorech.

„Jsou tam strážce?“ zeptala se Mirena, když se před nimi objevily obnažené skály těsně pod temenem kopce.

„Přímo před vchodem ne,“ vrtěl Ladomir rozcuchanou hlavou. „Odmítly se tam zdržovat v noci. Hlídky jsou jen nahoře na hradišti, občas přejdou po ochozech, ale myslím, že potmě nás nezahlednou.“

„Výborně.“

Pod nohama jim chřestil nalámaný kámen. Kopáči při těžbě horu pořádně poznamenali. Tam, kde dříve rostl les, se dnes tyčily skály a pod nimi těžební jámy přecházející do malých roklin, jak sledovaly rudné žíly. Nahoře nad skalami se matně rýsovaly valy a palisády Zlatoslavova hradiště, které pyšně shlíželo do údolí Štiavnice a dohlédlo až k posvátnému Sitnu, vzdálenému několik mil jižním směrem.

„Tohle není dobrý...“ spustil znovu Ladomir, když kráčeli mezi balvany a haldami hlušiny, ale Kruvojovo temné zavrčení mu zbylá slova zarazilo zpátky do krku.

A pak to spatřili. Mirena díky moci měsíční bohyně viděla dobře i potmě a Kruvoj měl zřejmě podobnou schopnost, protože se také zastavil a zhluboka se nadechl.

V úpatí skalní stěny zel nepravidelný černý otvor. Naprosto zřetelně z něj sálala hrozba. Mirena zaslechla rychlé tiché cvakání. Sklonila pohled k Ladomirovi – zvuk vydávaly jeho zuby.

„Odvalu, správce,“ položila mu ruku na rameno a tím dotekem do něj vlila posilující kouzlo. „Vždyť nás tam dole čeká jen pár mrtvých.“

„Jen?“ zakňučel vyčítavě.

„Mrtví nikomu neublíží,“ zabručel Kruvoj a zamířil k díře.

„Vzali jste vůbec pochodně nebo kahany?“ jektal Ladomir, když s Mirenou za zády následoval čaroděje do zatuchlé temnoty.

„K čemu by nám byly?“ odvětil mág z Velesturu a natáhl před sebe pravačku. Nad jeho otevřenou dlaní se zdánlivě odnikud zjevil nazelenalý plamen. Kruvoj udělal gesto druhou rukou, po kterém se plamen stočil a zformoval do koule velké zhruba jako mužská pěst. Ta na čarodějův pokyn vylétla ke stropu a pomalu se pohnula vpřed.

„Jdeme.“

Ladomir Duka polkl naprázdno a vykročil do chřtánu temnoty.

Horu nazývali Třpytivá, protože na ní rudné žíly vystupovaly na povrch a vábivě se leskly na slunci, ale jejími útroby se rozlévala tma hustá a lepkavá jako sražená krev. Jen kapání vody, které se v ozvěnách rozléhalo podzemím, vytvářelo dojem prostoru a alespoň trochu zahánělo stísněné pocity.

Kruvojova světelná koule vykrajovala z temnoty nahrubo otesané stěny a výztuhy z ohoblovaných trámů, které bránily hornině, aby zavalila chodbu.

„Už jsme blízko,“ šeptl Ladomir Duka.

Vzápětí to uviděli. Ve stěně chodby vytesané kovladskými nástroji se černala díra do neznáma. Opatrně k ní došli a svařtili obličej. To, co z průlomu sálalo, nebyla jen běžná zatuchlina, pach stojaté vody a ztrouchnivělých podpěr. Zřetelně cítili... smrt.

„Bohové,“ hlesla Mirena. Kruvoj natáhl ruku a světlo vletělo otvorem do starého dolu. Spatřili v něm hrbolaté stěny, prohnílé praskající výdřevy a hromady uvolněného kamení a zeminy. Závaly ale byly malé a alespoň odsud se zdálo, že žádný z nich chodbu nepřehradil úplně.

„Vešli tam,“ řekl Kruvoj a ukázal na podlahu, která byla asi půl sáhu pod úrovní chodby, v níž stáli. „Těch pět kopáčů, kteří učinili onen neblahý objev.“

Mirena přikývla. V prachu se rýsovaly stopy malých nohou.

„Tvrdili, že se tam neodvážili,“ namítl Ladomir.

„Nezapomínej, že praví kovladové už nikdy nevylezli na povrch,“ připomněla mu vědma. „Ti, kdo vám říkali, že nevzkročili do starého dolu, už byli proměnění démoni. Snažili se vám nahnat strach, abyste sem nelezli a nenašli jejich skrýš a těla těch pěti nešťastníků. Pojďme, Kruvoji. Jsi starší, máš přednost.“

„Jak ohleduplné,“ ušklíbl se čaroděj, protáhl se zubatým

otvorem a spustil se na níže položenou podlahu. Ladamir se otočil k Mireně, jako by zvažoval, zda se mu kolem ní podaří proklouznout a vyběhnout ven. Opětovala jeho pohled. Vzdychl si a vlezl do díry. Kruvoj mu pomohl zespodu, Mirena shora. Pak následovala vědma.

Starou štolou se pohybovali mnohem obezřetněji, zvažovali každý krok. Chodba klesala zvolna, ale vytrvale, tři nesourodí společníci sestupovali čím dál hlouběji do nitra hory. Zanedlouho jim světelná koule ukázala napůl prolomený stropní překlad, který se jen zázrakem nezřítíl, přestože na něj tlačila masa hlíny a kamení. Trojice pod ním proklouzla se zatajeným dechem.

Náhle světlo zazářilo jasněji a po stěnách se rozběhly mihotavé odrazy od vodní hladiny. Chodba před nimi byla zatopená a nedalo se odhadnout, jak je voda hluboká.

„Brrr,“ zašeptala Mirena. Neodvázila se mluvit hlasitěji, protože měla pocit, že stačí jen trocha hluku a členitý strop začne praskat.

„To jsi vystihla,“ zabručel Kruvoj, „ale nemáme na vybranou.“

„Do té vody nevlezu,“ úpěl Ladamir Duka. „Nijak mě nepřinutíte!“

„Hni sebou!“ zasyčela na něj Vosa varovně. Kovlad spolkl další námitky a následoval Kruvoje.

Čarodějům sahala voda nad kolena, Ladamirovi po prsa. Zdržel se ale dalších nářků. Chodba teď pokračovala rovně a zdálo se, že hladina už výš nevystoupí.

„Cítím před námi slabé magické chvění,“ oznámil Kruvoj šeptem.

„Máš pravdu,“ hlesla Mirena. „Doupě běsů musí být blízko.“

Chodba před nimi prudce odbočila doprava. Jen co nakoukli za ohyb, ztuhli.

„Runo, ochraňuj nás!“ přivolal Lodomir bájnou strážkyni podzemních pokladů.

Jen několik kroků před nimi přehrazovaly důl masivní okované dveře. To však nebylo to jediné, co je zaskočilo.

Vrata byla pootevřená. Dost na to, aby mezerou proklouzl dospělý člověk.

„Je to zlato?“ zeptal se Kruvoj a pohybem ruky přiměl magické světlo dolétnout až těsně ke dveřím. V nazelenalém svitu zářily stuhly trpytivého kovu. Na povrchu dveří vytvářely obrazy, mezi nimiž převažovaly spirály.

„Je to zlato,“ potvrdil Lodomir Duka. „Mně můžete věřit, zlato vycítím na hony daleko, spolehlivěji než vlk čerstvou krev.“

„Nedívím se, že těch pět kopáčů otevřelo dveře,“ řekla Mirena tlumeně. „Určitě si řekli, že když jsou dveře bohatě zdobené zlatem, jaké poklady se asi skrývají za nimi?“

„Možná nebyli daleko od pravdy.“ Kruvoj se přebrodivil k záhadné bráně. Zářící koule poslušně vklouzla mezerou do prostoru za dveřmi. Na Mirenu a Ladomira okamžitě zezadu zaútočila temnota. S rozbušenými srdci pospíchali za světlem.

Kruvoj zvedl ruku, takže se plamen vznesl výš a jasná záře se rozlila do všech stran. Třem vetřelcům poklesly čelisti.

Stáli na prahu částečně zatopeného podzemního sálu. Pečlivě opracované stěny pokrývaly pavučiny zlatých a stříbrných žil, někde silných jako mužské předloktí. Lodomir Duka na to bohatství zíral jako uhranutý. Čaroděje ale zaujalo něco jiného.

Kruvoj se jako první přebrodivil doprostřed dvorany a vykročil z vody na široké schodiště. Vedlo na širokou kamennou terasu, která měla tvar kruhu a stálo na ní sedm masivních podlouhlých schránek uspořádaných do tvaru hvězdy. Mirena nepochybovala o tom, že jde o rakve. Všechny byly otevřené a víka se povalovala kolem. Dvě z nich při pádu praskla a rozlomila se.

Mirena tasila Žihadlo. Kovové syknutí přimělo Kruvoje ohlédnout se.

„Proč?“

„Pro jistotu,“ pokrčila rameny.

Vkročili mezi sarkofágy a opatrně do nich nahlíželi. Podle očekávání byly prázdné, alespoň co se týče těl. Ve světle vysoko se vznášející plamenné koule se ale něco zalesklo.

„Poklad,“ řekl Kruvoj, sklonil se přes okraj nejbližší rakve a zvedl skvostný opasek z krásně tepaných zlatých kroužků. „Kopáči zřejmě otevřeli jednu schránku, a když zjistili, že tělo v ní je ověšené cennostmi, rychle sundali i ostatní víka. Vzápětí zjistili, že vykrádání hrobů se nevyplácí.“

„Protože mrtví někdy nejsou úplně mrtví,“ zabručela Mirena. Prohlížela si jedno z vík, opřené o boční stěnu sarkofágu – pokrývaly ho zlaté obrazce podobné těm na dveřích. „Ty symboly nebudou jen honosná výzdoba. Cítím z nich magii.“

„I já,“ přitakal Kruvoj. „Jsou v nich zakletá kouzla. Hm. Je to záhada.“

„Co? Ať už sem démony v dávných dobách zavřel kdokoli, pro jistotu začaroval i rakve, aby je zevnitř nemohli otevřít. Dokážeš si to představit, být někde zavřený celá staletí? Musejí šílet touhou po pomstě.“

„Jenže to, co říkáš, nedává smysl. Přemýšlej, Voso. Už jsme o tom mluvili.“

„Co máš na mysli? Že je netvory možné zabít?“

„Přesně. Pokud jsou smrtelní, proč by je dávné kmeny složitě pohřbívaly někam do podzemí a zamykaly zaklínadly? A i kdyby se to odehrálo takhle, netvoří by přece ve schránkách nepřežili. Udusili by se nebo chcípili žízni jako každý živý tvor.“

Mirena si založila ruce na hrudi. „Máš pravdu. Ta kouzla na víkách tedy měla zajistit, aby bytosti ve schránkách přežily staletý spánek. To by ale znamenalo, že se sem zavřely ony samy, ne?“

„Jinak si to nedokážu vysvětlit.“

„Proč by to dělaly?“

„Vím já? Ale to zlato na dveřích a všude kolem tady může být proto, aby ve správnou chvíli přivábilo chamtivce a přinutilo je nechtěně osvobodit spící sedmičku. Pět kopáčů udělalo přesně to – otevřeli hrobku, odpečetili začarované rakve a probudili nevidanou hrozbu. Démoni jsou teď venku a zřejmě si brousí zuby na vládu nad Sitňanskými vrchy.“

„Myslím, že jejich ctižádostivost a touhu po moci podceňuješ. Se schopností proměnit se v kohokoli můžou vládnout mnohem větším říším.“

„Máte ponětí o tom, jak je to vydatné naleziště?“ drmolil Ladomir omámeně, zatímco se po schodech škrábal k nim. „V téhle hrobce je možná víc zlata a stříbra než ve všech dolech kolem. Vsadím se, že mě teď zvolí hlavou Rady moudrých.“

„Neunáhli se, správce,“ zchladila ho Mirena. „Nejdříve musíme zastavit ty vraždící zkurvysyny. Což mi připomnělo, že hledáme těla zmizelých mužů.“

„Nehledáme,“ ozval se Kruvoj z opačného konce terasy. „Už jsme je našli.“

Váhavě šli za ním.

Už z čarodějova tónu pochopili, že to nebude hezký pohled.

A skutečně nebyl.

Jak všude kolem podstavce s rakvemi, tak směrem k zadní stěně dvorany se černala voda.

Všechny mrtvolky plavaly v ní.

„Znám je,“ zachraptěl Ladomir, když vyzvracel večeri a víno za jednu z kamenných rakví a důkladně se vysmrkal. „Znám je všechny. Je tam těch pět kopáčů, sedm strážců... a pár dalších

ozbrojenců z hradiště. Bohové na nebi i v hlubinách, co jsou to za bytosti, že jsou schopné takového zmaru?“

„Nelidé,“ odplivla si Mirena. Z pohledu na šedivé nafouknuté mrtvoly jí také nebylo dvakrát do zpěvu. „Krvelační démoni. Musíme je zastavit. Vyhubit jednou provždy. Vzmуж se, správce! Přivedli jsme tě sem, abys pojmenoval každou jednu mrtvolu. Podle toho určíme, jakou podobu mají běsové právě teď.“

„Nevím...“ Kovladovi vylezla z nosu bublina. „Nevím, jestli budu schopný...“

„Budeš,“ zabručel Kruvoj a sešel po schodech do vody. „Musíš.“

Mrtvoly byly ve vodě naházené jedna přes druhou. Holohlavý čaroděj je s kamenným výrazem rozhrnoval a obracel na záda. Ty, které uvázly pod jinými, vytahoval na hladinu. Většina nebožtíků byla nahá, s prokousnutými hrdly, ale i s bodnými nebo sečnými ranami.

„Dobře se dívej, správce, a vrývej si jejich obličej do paměti. Musíme je odhalit všechny.“

Ladomirovy tváře měly zelený nádech, a to nejen díky magickému světlu.

„U bohů,“ chráptěl. „Tamhle je Dobroživ, jeden z vladykových pobočníků. Vedle něj žrec Žiznomir, kterého s sebou přivedl z Nitry. A tam na kraji, jen se mi to zdá, anebo... och, milostivá Runo...“

Čaroděj i vědma se na kovlada tázavě podívali. Z jeho drobných oček doslova tryskala hrůza.

„Co je?“ zeptal se Kruvoj.

„Ať do mě Parom praští bleskem,“ zašeptal Ladomir a rozechvěle sešel na poslední schod nad vodou. „To snad ne!“

„Co?“ zavrčel na něj čaroděj. „Co vidíš?“

„To poslední tělo... ne, ne ten kovlad. Otočíš muže, který je pod ním?“